

Bier, Bloed & Modder

een rugbyfanzine



DOWNLOAD
VERSIE

San Peters 22



Jaargang 2,
Nummer 6

*'Als ik rugbypalen zie
weet ik dat er beschaving
in de buurt is. Al is het
maar een dun laagje.'*



NRC The Wasps, opgericht 1971

Ontwaakt rugbyers te lande
we staan weer voor een nieuw duel,
de mauls de rucks de scrums de line-outs,
we doen ze allemaal weer even fel.

In de strijd, gedrag gelijk aan beren,
zo staan wij in het veld,
de einduitslag zal ons leren,
de tegenstander uitgeteld.

Ref:

*Nu is 't uit, niet meer dralen
Zet je schrap, nog een ruck,
Want The Wasps gaan het ha ha len,
Ze krijgen ons niet stuk*

Nijmeegs volk, bundel alle
krachten,
komt bijeen in 't
Wespennest.
Het bier brengt je weer bij
machte,
en de gezangen doen de
rest.

Bij ons kun je alles maken,
bij ons kun je alles doen.
Bij ons kun je je vermaken,
het is gedaan met het goed fatsoen

Ref:

*Nu is 't uit, niet meer dralen
Zet je schrap, nog een ruck,
Want The Wasps gaan het ha ha len,
Ze krijgen ons niet stuk*

Tekst: Tijdens een kerstviering in huize Cobussen in de Rembrandtstraat begin jaren '80 bedachten de broers Wim, Hans, Tom en Eric dat ze wat leuks wilden doen voor de Nieuwjaarsreceptie van de club en zo bedachten zij een tekst op de melodie van De Internationale. Dit was wel tegen het verkeerde been van Leo Preusting die de VARA-LP met de Internationale als rechtgeaard socialist in zijn kast had staan. De originele Franse tekst is van de Franse communist Eugène Pottier uit 1871. De Nederlandse vertaling was van de dichteres en prominent socialiste Henriette Roland Holst in 1899.

Melodie: De Internationale werd aanvankelijk gezongen op de tonen van de Marseillaise, het Franse volkslied. De Vlaamse componist Pierre Geyter zette de tekst op nieuwe muziek in 1888, een jaar na de dood van Pottier.

Italië verloor afgelopen zondag zijn 100^e wedstrijd in de 6 Nations, duidelijk niet opgewassen tegen andere vijf deelnemers. Maar toen ze nog in de Rugby Europe Championship speelden (pré 2000) waren ze veel beter dan de rest, een beetje wat Georgië nu is. De Lelo's wonnen in de laatste 11 jaar 10 keer de titel. Maar in de onderlinge wedstrijden van Italië en Georgië waren de Azurri elke keer beter. Dus Georgië in de 6 Nations zou geen verbetering zijn, eerder een verzwakking laat staan de commerciële verbintenis die Italië met de organisatie heeft en het extra tijdsverschil van twee uur.

Nederland dreigt zich tot het Italië van de Championship te ontwikkelen. Ik weet dat we pas twee jaar meespelen, maar de andere vijf landen spelen al jaren op dit niveau en vooral Spanje en Portugal ontwikkelen zich erg goed. De Oostblokkers zijn traditioneel erg sterk in de voorwaartsen en waar Nederland de laatste jaren mooi open rugby speelt moeten ze het op kracht afleggen tegen de gevestigde namen Roemenië, Rusland en Georgië. Nou kan Nederland dit seizoen niet degraderen, maar de kans op een promotie/degradatiewedstrijd tegen de nummer één van de Trophy in 2023 is best groot. Stel dat Nederland die zou verliezen, is dat dan een ramp voor het Nederlands rugby? Ik denk van niet. Financieel natuurlijk wel, maar er zullen ook voordelen zijn.

Oranje zal meer wedstrijden winnen in de Trophy en er komen weer een paar derby's. Iedereen die wel eens bij een 6 Nationswedstrijd is geweest weet dat de grote hoeveelheid uitsupporters voor, tijdens en na wedstrijd een groot deel van de sfeer maakt. Als Nederland weer tegen België en Duitsland speelt kan er hopelijk een oranje rugbyleger naar de buurlanden reizen. Compleet met vlaggen en liedjes die mooie tradities opbouwen. Onze jongens massaal ondersteunen, want zeg nou zelf hoe gaaf is een gezamenlijke busreis naar Brussel of Heidelberg?

Veel leesplezier

Bier, Bloed & Modder wordt gemaakt door Redaktiekollektief 'The Odd-Balls'; Big Whopper, Doedelzak, Etui, Goof, Jan-Julius Bokkepoet, Kap'tein Aardbei, Paper Cut en Sjaanèdt.
Medewerkers aan dit nummer: Een 2^e Rijer uit de 4^e Klasse, Hanneke Brouwer, Freek Oosting en Axel Reisen.
Tekening voorkant: Peer Retera



Op onze Facebookpagina vind je alle foto's uit dit nummer, groter en de meeste in kleur:
<https://www.facebook.com/The-Odd-Balls>

Redactieadres: BBMfanzine@gmail.com

Website: www.bierbloedenmodder.nl

Postadres: P/a Bernhardstraat 46, 3248 AD Melissant



BARBAARS NEDERLAND, OF DE NEDERLANDSE SOK

Speler paspoort

Naam: Pook van Berkel, alias DD

Leeftijd: 46 Jaar

Clubs: Alkmaar (kleine flirt met Cas in 1991)

Positie: Prop, Hooker, Scrumhalf en op dit moment voorzitter van ARUFC.



Tattoopaspoort

Wanneer: 1996

Artiest: Ron Rijks van Tattoo Center Alkmaar

Ontwerp: Dat komt uit de 'Side Step' ons clubblad

Waarom: Als dank je wel gegeven aan mijn oudere neef omdat hij m'n achterplaats betegeld heeft. Als 'beloning' beide deze tattoo laten zetten.

Bijzonder detail: De afbeelding is één op één overgenomen uit

de Side Step, zelfde grootte en lettertype.

Voor een kleurenfoto kijk op de FB-pagina van The Odd-Balls.

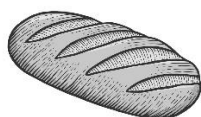
Heb jij zelf een bijzondere, rugby gerelateerde tattoo, of ken je iemand die dat heeft? Neem dan contact op met ons via BBMfanzine@gmail.com



BROOD EN SPELEN

Tijdens de 1^e Wereldoorlog werden veel geallieerde krijgsgevangenen geïnterneerd in Duitse kazernes en kampen. De rugbyers onder hen maakten van de nood een deugd door de verveling te verdrijven met een potje rugby. Daarbij moest wel geïmproviseerd worden. In Magdeburg, op een binnenplaats met kinderkopjes als ondergrond werd bij gebrek aan een ovalen bal een brood gebruikt. De Duitse bewakers waren zo beledigd dat hun 'Brot' werd gebruikt voor een spelletje rugby dat het alle spelers op 8 dagen cel

kwam te staan. Voor de Engelsen een bewijs dat 'Fritz' geen sportief type was en het belang van fair play niet begreep.



Uit 'After the Final Whistle' van Stephen Cooper

Voor menig rugbyspeler is er een ultieme droom. Dat kan zijn voor je nationale team uitkomen, een topteam mogen coachen, of spelen op de World Cup. Maar voor een hoop van ons is dat spelen voor de Barbarians. Een mytisch team, waar je enkel mag spelen op uitnodiging. Een team zonder clubhuis, zonder vast team, wat is gedoopt in prachtige verhalen en verschillende sokken. Want het is gewoonte dat spelers sokken van de club waar ze op dat moment voor spelen dragen of waar ze ooit zijn begonnen. Hier komt ook de term 'Barbarianstyle' vandaan. Elke Barbarianswedstrijd is combinatie van spelers die overal vandaan komen, die samenkomen, samen trainen, een wedstrijd spelen en een legendarisch feest vieren. Barbarians Football Club werd opgericht in 1884, hun motto luidt: 'Rugby Football is a game for gentlemen in all classes, but for no bad sportsman in any class.' (Rugby is een spel voor heren van alle klassen, maar niet voor een onsportief iemand uit welke klasse dan ook).



'Rugby Football is a game for gentlemen in all classes, but for no bad sportsman in any class.'

Er zijn in de loop der jaren een hoop grote namen, die zich deel van deze mythe hebben mogen noemen. Van Gareth Edwards tot Jean-Pierre Rives en van Rory Best tot Richie McCaw. Er speelden in 138 jaar spelers uit slechts 23 landen voor The Barbarians, dus hoe bijzonder is het dat vijf Nederlanders het zwart en wit van de Barbarians Football Club mochten dragen? Maar hoe is het nou om als speler hier tussen te zitten? Wat komt er allemaal bij te kijken? En natuurlijk, hoe leuk was het? Verschillende bekende namen in het Nederlands rugby hebben deel mogen uitmaken van dit prachtige team en hebben er van alles beleefd. Met een aantal namen op zak, ging ik op onderzoek uit.



De eerste persoon die ik mocht spreken, was Jean Pierre 'Tim' Schumacher. De vrolijke tweede rijer is zijn rijke rugbycarrière begonnen bij The Pigs in Arnhem, heeft vervolgens gespeeld voor RC DIOK en was daarna manager van het

Nederlands team. In 2009 kreeg Tim de kans om met het 'B-team', zoals hij het zelf noemde, van de Barbarians te spelen. Dit tijdens de Remembrance Day Match op 11 November (Wapenstilstand in de 1e Wereldoorlog), tegen een team van de Combined Services. Tim reisde af naar Legerbasis Aldershot, vlakbij Londen.

‘Er waren veel Fijians aanwezig bij deze wedstrijd, dat was best intimiderend. Het zijn allemaal van die ontzettend grote gasten’. Tim kwam bij the Barbarians terecht in de laatste fases van zijn spelerscarrière. Hij speelde op dat moment bij DIOK in Leiden. ‘Er was voor mij een brief geschreven aan het Barbarians team, dat ik graag aan mee zou willen spelen, ik zat ondertussen aan het einde van mijn carrière.’ Tim kreeg niet veel later een reactie van de Barbaren, hij mocht meespelen en werd in Londen verwacht. ‘Ik kwam in het clubhuis van DIOK, waar de voorzitter mij trots vertelde dat ik mee mocht spelen met de Barbarians’, lacht Tim verder, ‘maar het enige wat er toen in mij om ging was, ja shit nu moet ik weer fit worden’.



Vervolgens kwam natuurlijk de vraag; ‘Maar Tim, met welke sokken ga je dan spelen? Na lang nagedacht te hebben, besloot Tim een brief te

schrijven naar zijn oude club, the Pigs in Arnhem. ‘Ik vertelde trots dat ik mocht gaan spelen bij the Barbarians, maar een reactie bleef erg lang uit’. Na een tijdje verscheen er een pakje van UPS bij hem op de stoep, daarin zaten een stel sokken van The Pigs. ‘The Pigs waren altijd beter in daden, dan met woorden. Dit heb ik altijd sterk kunnen waarderen.’ De wedstrijd zelf heeft een sterke indruk achtergelaten. Er werd gespeeld tegen een team van Combined Services, wat bestond uit brandweerlieden, politieagenten, leger, marine en nog veel meer. ‘Als Lock ben je natuurlijk het beste in het creëren van chaos op het veld, daar worden wij voor gemaakt, maar dat was bij dit team geen makkelijke optie’ vertelt Tim als hij terugdenkt aan de scrum die net over de 1000 kilo woog. ‘Het waren echt grote gasten’. Tim vertelt dat hij zich vooral aan het richten was op de basistaken op het veld, het scrummen en tackelen. ‘Ik heb wellicht twee keer de bal in handen gehad tijdens de wedstrijd, het zal niet veel meer geweest zijn’ lacht hij verder. ‘Het waren een stel serieuze gasten waarmee ik daar was, we hebben het niet heel hard op een zuipen gezet, de wedstrijd was het belangrijkste’. Lachend vervolgt hij; ‘het was een ontzettend gave ervaring, maar verder ben ik ook gewoon nog Tim hoor.’

Die naam, Tim, daar is iets bijzonders mee in het Nederlands rugby. De volgende persoon die ik mocht spreken over zijn ervaring met the Barbarians was Tim ‘The Flying Dutchman’ Visser. Zijn allereerste wedstrijd in internationale rugby, was met de Barbarians op 29 Mei 2011, zijn verjaardag., wat het nog specialer maakt. Tim kwam het veld op tegen Engeland op het heilige veld van Twickenham. Visser, die op dat moment 2 seizoenen voor Edinburgh rugby had gespeeld, was op vakantie op één van de Griekse eilanden toen het belletje van zijn zakenwaarnemer binnenkwam. ‘Ik werd op vakantie gevraagd of ik hier interesse in zou hebben, fantastisch’. Tim belde vervolgens zijn vader Marc op, oud-international, die vertelde dat hij het direct moest aannemen. ‘Toen ben ik zo snel mogelijk op het vliegtuig naar Engeland gestapt.’

2015 RC Octopus 2
2016 ARC 3/Lowlanders
2017 URC 3
2018 RFC Groningen 4
2019 Purple Pigs



Purple Pigs, houder van de titel ‘Slechtste team van Nederland’

HEKKENSLUITERTOERNOOI 2022

Dit jaar zal na twee afgelaste edities het 6^e Hekkensluiter-toernooi plaatsvinden op zondag 5 juni en wordt natuurlijk bij RC Eemland gespeeld. En ja, dat is 1^e Pinksterdag dus dé uitgelezen mogelijkheid om een heele lange derde helft te vieren, iedereen kan tenslotte uitkateren op maandag. Wil je weten wie er meestrijden om de titel ‘Slechtste team van Nederland’? Houd dan de FB-pagina van The Odd-Balls in de gaten of kijk regelmatig wie er onderaan staan in de 4^e Klassen.

Doedelzak

EEN STELLETJE OUDE SLACHTVARKENS

In de jaren na de oorlog vormde het vervoer naar wedstrijden ook voor de Rotterdamse RC een groot probleem. Het openbaar vervoer functioneerde niet optimaal en personenauto’s waren schaars. Uitzondering hierop was het professionele wegvervoer. Eén van de spelers van, Jan Kamen, was in het bezit van een vleeswagen die hij met veel enthousiasme iedere uitwedstrijd als spelersbus gebruikte. Het achterste deel van de wagen was helemaal dicht en werd iedere vrijdag uitgeboend met soda en voorzien van beuken stoelen. De ‘vervoersruimte’ stonk naar vlees en was niet echt comfortabel. Bij hard remmen schoof het hele team tegen de rug van de chauffeur. Dat dit transport niet helemaal volgens de regels ging moge duidelijk zijn. Er mochten beslist geen (levende) personen on vervoerd worden en de verkeersinspectie hield scherpe controles. En waarvoor gevreesd werd, gebeurde. Na een wedstrijd tegen Nijenrode werd de wagen langs de Vecht door de verkeersinspectie aangehouden. Het hele team moest muistil zijn. Toen de diender vroeg wat de lading was antwoordde de chauffeur doodkalm: “Een stelletje oude slachtvarkens”, waarop de chauffeur met zijn “Lading” rustig zijn weg kon vervolgen.

Uit ‘Rotterdamse Rugby Club 75 jaar’

Hawks in 2016 en EFRC Eilanders in 2017 een zogenaamde 'wildcard'. Beide clubs speelden nog geen competitie maar wilden wel graag spelen. Ook worden teams die zich waardige deelnemers hebben getoond in voorgaande jaren en (per ongeluk) te hoog eindigen niet geweigerd als zij smeken om mee te mogen doen.

IN DE GEEST VAN DE SPORT

Geheel in de geest van de sport gaat het Hekkensluitertoernooi om plezier tijdens de mooiste sport die er is. Traditioneel komen teams incompleet, worden er ter plekke clusters gevormd en gaat het hele wedstrijdschema drie keer op de schop tijdens het toernooi. Verschillende teams nemen al jaren dames mee (Wageningen, Bassets) en managers ronselen de hele dag spelers om hun team te compleet te maken. In 2018 kwam RC Groningen 4 met een klompen-Haka, maar dan zonder klompen. Het leverde meteen resultaat op want ze verloren de finale van Amstelveen. In deze finale waarin spelers van alle aanwezige teams meespeelden wisselden de voorwaartsen en driekwarters van beide ploegen wat hilarische taferelen opleverde.



Na afloop wonnen de Grunningers ook het Beerenburg atten. En dan is er natuurlijk na afloop de gezamenlijke BBQ waarbij Robbert v.d. N het heft in handen neemt en zijn teamgenoot van REL David samen met de Heeren van Thor het zingen leiden.

FABELS OF FEITEN?

In de korte tijd dat het Hekkensluitertoernooi zijn er al de menige mythen ontstaan. Zo gaan er vanaf het eerste jaar hardnekkige geruchten dat 't Gooi 4 (of Fier) niet mee durft te doen terwijl ze zeker de eerste paar jaar Fier onderaan de ranglijst van de Vierde Klasse Midden bungelden. Ook zou een niet met naam genoemde referee niet meer welkom zijn omdat hij het volledige onkostenbudget zou verorberen. En dan is er de deelname van ARC 3. De mannen van Mal mogen met maximaal 5 spelers komen, tenzij ze worden aangevuld door de Lowlanders.

ERELIJST

Wie de winnaars en dus eigenlijk verliezers van het toernooi zijn is vanzelfsprekend in de vergetelheid geraakt, maar de verliezers en dus winnaars staan in de analen van rugbyend Nederland, nou ja in dat deel dat van het échte sociale gedeelte van onze mooie sport houdt, in marmer gebeiteld.

'Twee uur voor de wedstrijd, twee Braziliaanse strippers in je bakkes krijgen was machtig, twee keer scoren was ook wel leuk'

Wat volgde was anderhalve week feesten, drinken en rugby. 'Ik zat daar met grote namen als Sergio Parise, Mathieu Bastareaud. Maar ook met Joe van Niekerk, die grote nummer 8 van Zuid Afrika' vertelt Tim, 'we kwamen allemaal bij elkaar en hebben een avontuur beleefd. Ik zat er ongeveer anderhalve week en tijdens die tijd hebben we één keer geprobeerd serieus te trainen.' Nadat Tim was aangekomen was het dezelfde avond al groot feest. 'Tijdens die poging tot trainen, stond Mathieu Bastareaud naast het veld te kotsen en het enige wat hij kon zeggen was 'Je suis si malade, je suis si malade' (Ik ben zo ziek, ik ben zo ziek). Aan het einde van die week, hebben we nog een soort van openbare voorbereiding gehad in Hyde Park, waarna de champagne er nog aan te pas kwam vervolgt Tim grijnzend. Wat een week.' En welke sokken droeg je dan Tim? 'De rugby Edinburgh sokken natuurlijk.'



De wedstrijd vond plaats op Tim's 24e verjaardag. Van te voren was de presentatie van de shirts en een court session. 'Ik zat daar rustig

alles te volgen, toen omgeroepen werd dat we een stevige week achter de rug hadden, maar dat één van ons het wel heel bont gemaakt had, lacht Tim. Ik voelde het al aankomen.' Tim werd naar voren gehaald, op een stoel gezet, en alle lampen gingen uit. 'Toen de lichten weer aan gingen, zat ik daar vooraan, met Sergio Parise voor me, terwijl twee grote Braziliaanse strippers om me heen dansten. Een verjaardag goed begonnen denk je dan. De wedstrijd zelf was prachtig, de sfeer bij een wedstrijd als die van the Barbarians is ongekend.' Tijdens de wedstrijd weet Tim tweemaal te scoren, waaronder op het laatste moment van de wedstrijd, de winnende try. Tim had duidelijk een statement in het internationale rugby gemaakt. Ook werd hij later nog gevraagd om te komen meespelen met de Barbarians tegen Nieuw-Zeeland, echter gaven de Harlequins, zijn toenmalige team geen toestemming. 'Twee uur voor de wedstrijd, twee Braziliaanse strippers in je bakkes krijgen was machtig, twee keer scoren was ook wel leuk' concludeert de 33-voudig Schots International lachend. Wat een verhaal! De naam 'Visser' viel daarnet al. Ook Tim's broer Sep mocht een keer voor Te Barbarians uitkomen. In de wedstrijd tegen Scotland Select op 17 April 2016 speelde hij op de wing, net als zijn broer met Edinburgh-sokken.

De laatste heren die ik mag spreken over hun ervaring met de Barbarians, zijn Yves Kummer en George de Vries. Deze mannen mochten samen op tour naar Cardiff, in 1994. Zij namen deel aan de eerste Barbarianstour waar spelers van



Barbarian Sep Visser

de ‘niet grote landen’ werden uitgenodigd om mee te spelen. ‘Hoe ik er precies terecht kwam, weet ik niet zo goed meer, vertelt Yves, het is dan ook alweer een tijdje geleden. Wat ik wel weet is dat we op dat moment met Nederland op de 17e plek van de wereld stonden en dat er ieder jaar bij mijn club DIOK een internationaal toernooi gehouden werd. Hier zal mijn naam wel ergens op een lijst terecht zijn gekomen, en toen mocht ik mee. Maar, vervolgt Yves, vervolgens ben ik ook niet meer van die lijst

afgekomen.’ George vertelt dat hij door de, toen nog, NRB werd uitgenodigd omook mee te gaan naar Wales. ‘We hadden net nipt verloren van de Italianen, die spelen natuurlijk nu in het Zeslandtoernooi, de rest is geschiedenis. Ik werd gebeld en hoorde dat ik bij de Barbarians mocht spelen. ‘Ik dacht nee joh! Geintje zeker lacht George, maar een geintje was het zeker niet.’ Voor ze het door hadden waren de heren onderweg naar Cardiff.

BARBARIAN EASTER TOUR
CARDIFF 1994



George de Vries bovenste rij tweede van rechts en Yves Kummer middelste rij vijfde van links

‘Overigens ben ik twee keer met de Barbarians op tour geweest. Een keer met de Engelse Barbarians in Cardiff en één keer met de French Barbarians op tour door Afrika en Namibië’ vertelt Yves trots. Het is een prachtig stukje rugbyervaring.’ Het team dat zich opstelt tegen Swansea in Cardiff, heeft Yves met DIOK-sokken in de basis als hooker en George met AAC-sokken op de bank. ‘We kwamen aan op een donderdagavond, en werden toen direct doorgebracht naar wat toen de Barbariansroom was voegt AAC’er George toe. Daar hebben we natuurlijk de nodige pints gedronken.’ ‘Ja, zegt Yves, het was dan natuurlijk ook een weekend vol gezelligheid en liedjes zingen.’ ‘Tijdens het weekend zat ik daar samen met Harry Dimitriu, de toenmalige captain van Roemenië vertelt George blij, We waren met zijn drieën en de eerste Barbarians van landen die toen nog niet bij de zogenoemde grote 6 hoorden. Een wedstrijd zoals dit is dan natuurlijk op heel veel verschillende manieren bijzonder.’ Tijdens de wedstrijd zelf, pakt Yves nog een mooi moment en drukt een try netjes onder de palen. ‘Toen ik de try drukte, begon in het publiek een groep fans kei en keihard het Wilhelmus te zingen, dat vond ik zo onzettend mooi. Dat vond ik echt heel bijzonder.’ George weet daar aan toe te voegen dat het lui van rugbyclub Waterland waren.

HET HEKKENSLUITERTOERNOOI

Daags na de finale van de Ereklasse in het Nationaal Rugby Centrum in Amsterdam vindt in Amersfoort het echte hoogtepunt van het seizoen plaats. RC Eemland organiseert traditioneel op de zondag nadat het beste team van Nederland is gekroond het Hekkenluitertoernooi. Bij dit toernooi wordt bepaald wie (officieus) het slechtste team van Nederland is.

HET ONTSTAAN VAN EEN TRADITIE

Achter elke traditie zit natuurlijk een (aangedikt) verhaal dat naarmate de jaren vorderen steeds fantastischer wordt. Gelukkig is de historie van het Hekkenluitertoernooi nog niet zo oud dat we de oorspronkelijke ontstaansgeschiedenis niet meer konden achterhalen. Op 2 november 2014 speelden RC Eemland 3 en RC The Bassets 3 een competitiewedstrijd in de 4^e Klasse Midden. In beide teams speelden een paar verse ruggers mee en na een minuut of 20 maakte Eelco van Eemland een onhandige tackle op Fabian van The Bassets die bijna een salto om zijn nek maakte. De laatste,



bijgenaamd ‘Little Tankie’ is een heetgebakerde prop die in woede ontstak en Eelco wilde aanvliegen terwijl hij schreeuwde ‘rugby is toch een sport van respect voor je tegenstander? Nou ik merk er niets van!’ Fabian werd al snel tot bedaren gebracht en na wedstrijd was natuurlijk alles snel vergeten, zeker toen Eelco met een jug bier kwam als zoenoffer.

Het was nog lang gezellig en de managers van beide teams, Axel (Eemland) en Tim (Bassets) bespraken dat er aan het einde van het seizoen een vriendschappelijk potje met BBQ geregeld zou worden. Naarmate het seizoen vorderde werd geopperd dat er nog een paar teams met een goede 3^e helft uitgenodigd moesten worden. En zo geschiedde, maar er is wel één belangrijke voorwaarde.

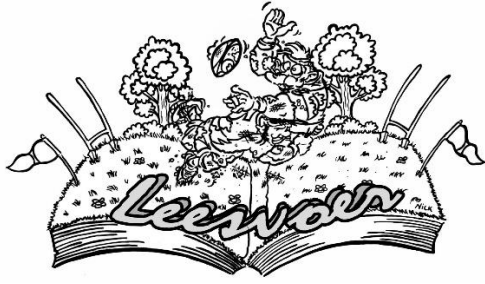
WIE MAG ER MEEDOEN?



Sparta sokken, Eilanders broekje, RRC-shirt

Elk jaar rond maart kijkt de organisatie welke teams de grootste kans maken om deel te mogen nemen aan het Hekkenluitertoernooi. Daarvoor wordt gekeken naar de ranglijsten van de 4^e Klasse Poules. Als er een duidelijke afstand is tussen de onderste twee, of drie met de rest worden de desbetreffende teams aangeschreven.

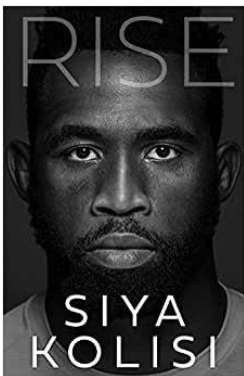
Maar aan gezien sommige teams aan het einde van de competitie ziek, zwak en misselijk zijn of het nut van het toernooi niet inzien mogen andere teams meedoen. Zo kreeg RC Haarlemmermeer



RISE

Afgelopen december verscheen RISE, de veelbelovende autobiografie van Siya Kolisi, waarin hij uitvoerig vertelt over zijn jeugd, het begin van zijn rugbycarrière en de hoogtepunten die hij daarin tot nu toe beleefd heeft. Zwede is een van de armste en hardste townships van Port Elizabeth, een stad met ongeveer 1 miljoen inwoners aan de zuidkust van Zuid-Afrika. Jongens kiezen er meestal

noodgedwongen voor een toekomst in de criminaliteit.



Dat lot stond een jonge Siya Kolisi waarschijnlijk ook te wachten, ware het niet dat hij een groot rugbitalent was dat op tijd ontdekt werd. Daardoor kon hij, door een gulle donatie van een anonieme weldoener, naar het befaamde Grey College. Tot dan speelde Kolisi voor een lokaal clubje dat zo arm was dat hij regelmatig in zijn

boxershorts stond te scrummen. Kolisi greep de kans om uit de township, waar hij op jonge leeftijd zelfs eens getuige was van een steniging, te ontsnappen. Gezien zijn successen lukte dat uitstekend. Al snel ontloopte Kolisi zich als de rijzende ster van Western Province, de Stormers en later de Springboks, met zijn benoeming als eerste zwarte captain van Zuid-Afrika als hoogtepunt. In die rol herhaalde hij het huzarenstuk dat eerder door John Smit werd bereikt: de Springboks naar een WK-zege en een touroverwinning op de Lions helpen. Naast uitvoerige wedstrijdverslagen, die voor lezers met rugbyervaring als een sneltrein lezen, blinkt dit boek uit in het sentimentaliteit: het respect dat je ontwikkelt voor Kolisi, die de inkomsten van dit boek ten goede laat komen aan de Kolisi Foundation, is torenhoog als hij vertelt over de donaties aan zijn oude clubje (jongens hoeven daar nu niet meer in boxers te spelen), de hulp aan de township waarin hij zelf opgroeide en de uitgebreide dankbetuigingen aan iedereen die hem geholpen heeft op zijn weg naar succes, inclusief de anonieme weldoener, die hij opspoort en met wie hij nu een goede relatie onderhoudt. Toch krijg je het gevoel dat er wat ontbreekt. Kolisi's zware tijden, bijvoorbeeld in het begin van zijn carrière toen hij te vaak met een slok op op stap ging en zelfs met een kater op het veld stond, worden alleen benoemd maar niet uitgediept. Het gebruikelijke thema van post-apartheid, dat in ieder Zuid-Afrikaans verhaal opduikt, wordt ook zo veel mogelijk ontweken. Ergens wel verfrissend, maar toch besluip je het ongemakkelijke gevoel dat een dergelijk hoofdstuk veel had toegevoegd aan de soms wat eentonige feelgoodpassages.

Big Whopper

Die waren daar op tour en hadden meegekregen dat wij speelden voor the Barbarians en die moesten daar bij zijn, heel bijzonder.' De aandacht die er bij te kijken kwam, was natuurlijk erg bijzonder. 'Ik had een stel groupies die aan de deur kwamen kloppen van mijn hotel kamer s' nachts. Maar die heb ik gelukkig niet binnen gelaten" grinnikt Yves. Oh en vergeet niet, kicken deden we niet tijdens de wedstrijd, dat was een soort erecode die vooraf besproken werd. We renden ons helemaal kapot met die bal" zegt George.

CARDIFF ARMS PARK, where the occasional outburst of song is not unknown, was treated to a rendition of *Wilhelmus*, the Dutch national anthem, during the second half of this entertaining contest. Over a hundred Dutch rugby fans, not to mention a TV crew and assorted journalists, had travelled to Cardiff to support the first Dutch player to represent the Barbarians. Hooker Yves Kummer, a former Holland captain, marked the occasion with a spectacular try-scoring dive under the posts and the singing began. The jubilant Dutch struck up again in the last minute, when



De Engelse kranten waren duidelijk enthousiast over Yves

'Tijdens zo'n trip, kom je natuurlijk ook mensen tegen waar je enorm tegen op kijkt" vervolgt George. Ik heb samen met mijn helden mogen spelen tijdens de wedstrijden.' Met helden bedoelt George namen zoals Gavin en Scott Hastings, beroemde rugbyers uit Schotland. George en Yves zijn met een handvol van de andere aanwezigen, waaronder Dimitriu, nog gaan golfen. 'Ja, die mannen konden dat natuurlijk allemaal hartstikke goed hé en wij niet lacht George. Dus ze hebben ons maar richting het clubhuis gestuurd om bier te gaan drinken, wat wij natuurlijk ook helemaal geen probleem vonden.

'Ik was er naar toe gegaan met als missie een shirt mee naar huis te nemen, dat moest koste wat het kost gebeuren.'

Maar in die tijd, was het nog helemaal niet aan de orde dat jij je shirt kreeg, weet George mij te vertellen. Ik was er naar toe gegaan met als missie een shirt mee naar huis te nemen, dat moest koste wat het kost gebeuren.' George is na de wedstrijd naar Mickey Steel, destijds voorzitter van Barbarians RFC, gegaan om hem dit mede te delen, dat shirt ging mee naar Nederland. 'Maar dat was dus echt niet de bedoeling hè.' Maar, net alsof het een James Bondfilm was, spreekt Mickey met George wat af. 'Ik moet om half 10 naar kamer 23 komen.' Zo gezegd, zo gedaan. George komt aan op de kamer, waar Mickey staat met een grote tas vol shirts. 'Ik kreeg dan ook niet mijn eigen shirt mee, maar eentje met een ander nummer erop. Dan was het niet direct naar mij te herleiden. Dit shirt is nog steeds in Nederland te vinden vertelt George trots.' Als laatste vraag, vraag ik George wat hij er nou eigenlijk van vond. De beste man krijgt een ontzettend grote grijns op zijn gezicht: 'Ja dit had ik echt, echt voor geen goud willen missen, wat een avontuur.'

Met Nederlandse sok op internationale grond staan is iets bijzonders, mee mogen spelen in een team als de Barbarians is iets heel bijzonders. Van Tim tot en met George, verhalen als dit zullen je nablijven de rest van je carrière, en langer...

Kap'tein Aardbei

BIDDEN VOOR DAMO

Een goed verhaal begint op tour en als er dan nog een bekende scheidsrechter in figureert weet je zeker dat het een klassieker is. Een aantal jaar geleden vertrok de Dordtsche RC, toen nog Emma RC geheten, naar Tsjechië voor een ouderwetse trip. Voorin de bus zaten clubicoon en voorzitter Bert en toen nog speler Damian. Op de vraag van Bert aan de aimabele Aussie of hij ooit in Praag was geweest bleef het even stil, toen volgde er een grinnikend ja.

In een vorig leven maakte Damian Ashdown deel uit van de punkscene in Melbourne en was zelfs roadie van de legendarische Cosmic Psychos. Later was hij zanger in



verschillende bands en toen hij verhuisde naar Europa maakte hij de podia onveilig met verschillende bands. Tijdens een optreden in Praag was Damian zo van de wereld dat hij met spoed naar het ziekenhuis werd vervoerd. Toen Damo enigszins bij zijn positieven kwam, ongetwijfeld wakker gemaakt door een knappe Tsjechische verpleegster,

werd hem na een tijdje duidelijk dat de rest van de band zonder hem door was gereisd. Moederziel alleen in een vreemd land zonder geld of paspoort en met het vooruitzicht niet haar huis te kunnen reizen sloeg de paniek toe. Wat nu?

Via via werd contact gelegd met Damians moeder in Australië. De goede vrouw schrok zich lam, wist ook echt niet waar Damian zijn vrije tijd mee doorbracht en haar moederhart sloeg een keer of twee over toen ze hoorde dat hij niemand had in Praag. Zelf kon ze echt het geld niet bij elkaar krijgen om naar Praag te vliegen dus was ze in tranen aan de telefoon. Nou wil het feit dat de moeder van Damian een devoot Christen is en een zeer gewaardeerd vrijwilliger bij de Rooms-Katholieke kerk in Melbourne. Blijkbaar zo belangrijk dat het verhaal van de aan zijn lot overgelaten verloren zoon ook bij de Aartsbisschop van Melbourne terecht kwam.

Om een lang verhaal kort te maken, stonden er de volgende dag ineens een stel nonnen en de Aartsbisschop van Praag aan het ziekbed van Damian en lach hij hoestend van de wierook dampen te genieten van het hoge bezoek. De geestelijke bezoekers baden uitgebreid voor het lichamelijke en geestelijke welzijn van de punkzanger die geen idee had waarom dit bezoek hem ten deel viel. Dat ervoer hij pas later maar toen waren er al een paar dagen van ziekenhuisvoer, wierook en gebeden voorbij.



tussen Amsterdam waar hij in de collegebanken zit en HRC te veel van het goede. Hij woont nu al 13 jaar in Zwitserland waar hij handelaar in oliën en chemicaliën is. Tim Otte verhuisde naar Zuid-Afrika, maar niet nadat hij een aantal (semi)professioneel speelt in Engeland. Eerst voor 1st Divisionclub Bedford Blues en later speelt hij league voor Luton. In Zuid-Afrika runt hij o.a. een Tattooshop en tegenwoordig een project waarbij kansarme gehandicapte jongeren aan een baan worden geholpen.

Robert Westerman speelt nog 10 jaar voor HRC 1, maar krijgt het te druk met werk en studie. Hij komt wel regelmatig bij zijn neefje kijken die het erg goed doet in het geel-blauw. Joos van de Eerenbeemt werd nog kampioen met The Dukes, verhuisde naar Zevenaar waar hij de Duuvels naar een hoger niveau tilde en stopte in 2018. Bram van Baar speelt na Chili in Nederlands 7's team o.a. in Duitsland en Spanje. Een trip naar Sri Lanka gaat niet door vanwege opgelaaide conflict tussen Tamil Tijgers en de regering. Hij stopt met rugby in 2002.

Zijn alle Chiligang(st)ers dan gestopt met spelen? Absoluut niet. Alex Kuipers komt tot 23 caps en na een jaar league in Australië te hebben gespeeld komt hij uit voor ARC en 't Gooi in de Ereklasse. Hij speelt nog steeds in het eerste van RC Bulldogs in Almere en hoopt nog een keer te promoveren naar de 2^e Klasse. Als hij daar niet al te lang mee wacht zou hij nog kunnen uitkomen tegen Alex Vlieland die na Ereklasse met REL uit Etten-Leur te hebben gespeeld op het thuishonk in Goes terugkwam en als speler/assistent coach meespeelt in de 2^e Klasse Zuid. Peter Hudson werd na Chili captain van het Nederlands 7's team dat aan de Hong Kong 7's meedeed en ging daarna in Newcastle studeren en spelen. Hij stopte 7 jaar geleden, maar is door de Covid-pandemie in training gegaan en wil weer gaan spelen in zijn huidige woonplaats Cambridge. Gerard Viguurs speelde op hoog niveau in Wales, Engeland en Nieuw-Zeeland voor hij samen met broertje Bart kampioen werd met The Dukes in 2008. Hij woont nu als marinier op Sint-Maarten en speelt op de Franse kant van het eiland bij Archiball Rugby. Hij kwam tot het meeste aantal interlands van de jongens van '97 met 45 caps. Onlangs werd hij door de bond van Guadeloupe (St. Martin maakt deel uit van de rugbyregio Guadeloupe) gevraagd of hij voor hun nationale team zou willen uitkomen. De 41-jarige Viguurs voelt zich topfit, maar of er een 46^e cap bijkomt weet hij nog niet.

Dit artikel is opgedragen aan Hans Blijenberg en Gerrit Dekker. De bondsbestuurder overleed op 16 april 2017. Gerrit Dekker, volgens velen 'larger than life' overleed op 10 maart 2014. Elk jaar spelen de Oude Meesters van ARC (Amstelveen Wanderers) en ASCRUM (Amsterdam Academicals) om de naar hem genoemde trofee. Dank aan alle spelers en begeleiders die meewerkten aan dit artikel.

Doedelzak

P.S. Op het YouTube kanaal van The Odd-Balls hebben we beelden van de drie wedstrijden die de jongens in Chili speelden geplaatst. Tik op YouTube 'Odd-Balls Rugby' in. Later deze maand komen daar hopelijk nog wat beelden bij die Wesley Mulder maakte tussen de wedstrijden door.

de A-Poule. De Oranjejongens vergaat het een stuk minder. Robert Westerman en Tim Otte spelen als twee van de weinigen van de zilveren Chiligroep en herinneren zich de slechte discipline die tot uitdrukking komt in de slechte resultaten. Na verlies tegen achtereenvolgens Tsjechië (28-3), Duitsland (29-7) en Marokko (45-5) eindigt Nederland als 8^e en laatste en degradeert meteen terug naar de C poule.

Een aantal spelers gaat door naar het 'grote Oranje' dat zich voorbereidt op de kwalificatiewedstrijden voor het WK van 1999 dat in Wales zal worden gehouden. Alex Kuipers is net te laat nadat hij een jaartje in Australië is gaan studeren en League spelen, maar Peter Hudson en Gerard Viguurs halen de selectie. Op 14 en 18 november komt Oranje in Huddersfield uit tegen Engeland en Italië. Viguurs start tegen de Engelsen in wat vooraf als een hoogtepunt voor het Nederlandse rugby wordt beschouwd, maar wat achteraf door velen als een dieptepunt wordt gezien. Hudson kijkt vanaf de bank toe hoe Viguurs en Nederland kansloos met 110-0 verliezen van de ijzersterke thuisploeg met sterspelers als Martin Johnson, Neil Back, Austin Healy en Jeremy Guscott. Peter komt nog wel als reserve in het veld tegen Italië vier dagen later maar kan evenals starter Viguurs ook niets meer doen aan de 67-7 nederlaag waarmee de kwalificatiedroom zo goed als over is.

Voor Peter Lips was het zijn laatste klus als manager na 5 jaar Oranje jeugd ploegen begeleiden. Hij was nog 3 jaar bestuurslid technische zaken onder Eddie Bicker. Erik Hengeveld bleef de jeugd coachen en was zelfs nog een jaar coach van het 'Grote Oranje' in het seizoen 2007-2008 maar kon niet overweg met de 'bondscultuur' en ging terug naar ARC om de jeugd op te leiden. Mike Geurtsen, die voor zijn carrière als fysio Ereklasse speelde voor USRS en 7's voor Nederland werkte later ook nog als fysio voor het Nederlands XV-tal en bestiert tegenwoordig twee fysiotherapiepraktijken.

Wesley Mulder kwam tot 40 caps en keerde na een carrière bij o.a. Castricum terug naar The Rams waar hij nu de TC ondersteunt. Barro Kessler kwam tot 20 caps en speelde samen met Christopher Back nog in Nieuw-Zeeland. Backie speelt daarna nog 10 jaar voor HRC 1 en Barro speelt nog in Ierland. Hij assisteert momenteel Michiel Sniijders als trainer bij de Rotterdamse Studenten. Sander van der Loos kwam tot 23 caps verhuisde naar Amsterdam is nu trainer bij de Cubs van Amstelveen met Erik Hengeveld. Hidde Lingsma werd ook trainer, maar bij de Dames van URC. Bij het WK voor Dames mocht hij nog eens aan de benen van de Nieuw-Zeelandse speelsters voelen, maar of dit nou zo'n goede anekdote is op dit moment. Michiel Bornkamp raakte op zijn 23^e geblesseerd bij HRC 1 en kwam later als fysio terug bij de Haagsche. Ernst Roelofs, in Chili de gangmaker met zijn liedjes stopt op zijn 20^e, maar gaat in 2010 naar ARC waar hij trainer wordt met, inderdaad Erik en Gerrit. Momenteel traint hij de Cubs van HRC. Sven Berkelmans ging bij Roosendaal Ereklasse spelen, waar hij later nog voorzitter was en tot twee jaar geleden trainer bij de jeugd.

Marlon 't Hart en Gideon Devilee raken al snel na Chili geblesseerd en storten zich op hun studie. Ook Jeffrey Kellerman gaat studeren vindt het heen en weer reizen

De PRIJZENKAST

In deze rubriek staat telkens een trofee in de schijnwerpers. Dat kan nationaal, internationaal of gewoon regionaal zijn zolang er maar Nederlandse teams om spelen. Heb je een suggestie? Stuur maar door aan ons e-mailadres.

THE UTRECHT SHIELD

In het rugby laten we de kans om een mooie traditie te creëren zelden ongebruikt passeren. Zo zijn er door de jaren heen nogal wat prestigieuze prijzen ontstaan voor het winnen van een enkele wedstrijd. Men denke aan tot de verbeelding sprekende trofeeën als de Calcutta Cup (de wedstrijd tussen Schotland en Engeland; sinds 1879), de Bledisloe Cup (Australië en Nieuw-Zeeland; sinds de 1930's) en de Oetel Kiele Cup (The Dukes 4 en Bredase RC 3; sinds 2020).



Twee bijzondere rugbyprijzen onderscheiden zich van alle andere. Bijvoorbeeld door hoe ze gewonnen kunnen worden. En doordat hun lange traditie pas achteraf is bedacht. En ook, doordat ze niet fysiek worden uitgereikt. Sterker nog:

er valt niets uit te reiken! Deze twee rugbyprijzen bestaan alleen op plaatjes. En, extra bijzonder voor ons kleine rugbylandje: één van deze twee prijzen draagt de naam van een Nederlandse rugbystad pur sang: Utrecht.

We hebben het over de Raeburn Shield (mannen) en de Utrecht Shield (vrouwen). Genoemd naar de plaatsen waar ooit de eerste internationale wedstrijd werd gespeeld: voor de mannen Schotland-Engeland in 1871 te Raeburn (Edinburgh, Scotland), en voor de vrouwen Nederland-Frankrijk, anno 1982 in ons eigen Utrecht.

De Raeburn Shield en de Utrecht Shield zijn rond 2007 bedacht door een rugbyfan genaamd David Algie: "*Because international rugby is at it's most enjoyable when any nation could win the prize.*" World Rugby heeft de Shields tot nu toe genegeerd, maar dat heeft Algie er niet van weerhouden om werk te maken van zijn idee: er is een website voor de Shields (www.raeburnshield.com), hij onderhoudt zeer actieve Twitter- en Facebook-accounts, en heeft zelfs twee heuse trofeeën ontworpen – maar alleen nog op plaatjes.

Het principe van de Shields is vergelijkbaar met de wereldtitel in het boksen: wie wint van de regerend titelhouder, krijgt de titel en houdt die totdat hij of zij op zijn/haar beurt weer verliest, waarna de desbetreffende winnaar de Shield krijgt en die titel gaat verdedigen. Enzovoort. De strijd om de Shields gaat dus continu door; de volgende titelwedstrijd is altijd in zicht. Vanwege dat continue karakter, is David Algie ook begonnen bij de oorsprong. Voor het begin van de Raeburn Shield: die historische eerste internationale rugbywedstrijd tussen Schotland en Engeland in 1871. Engeland won destijds die

wedstrijd, en dus ook de Raeburn Shield – ook al zou dat pas een kleine 150 jaar later blijken. En met die eerste winst door Engeland werd een reeks ingezet die tot op de dag van vandaag voortduurt.

Hetzelfde geldt voor de Utrecht Shield: in 1982 waren het, in onze eigen Domstad, de Franse rugbydames die als eersten de Utrecht Shield opeisten (bleek 25 jaar later). Nadat de Françaises, zonder het te weten, hun titel een aantal keer succesvol hadden verdedigd, volgde hun eerste verlies en ging de Utrecht Shield over naar... Nederland! Op 1 mei 1986 namelijk, versloegen de Nederlandse rugbydames in Enschede hun Franse tegenstanders, en bemachtigden zodoende de Utrecht Shield. Later dat jaar later verdedigden ze die titel in Nijmegen met succes tegen Zweden. Het jaar erop kwam er echter alweer een einde aan de Nederlandse hegemonie in de Utrecht Shield: op eigen Gallische bodem veroverde Frankrijk de titel weer terug.



Het Nederlands Dames XV team dat op 1 mei 1986 in Enschede The Utrecht Shield veroverde.

Die eerste keer dat de Utrecht Shield in Nederlandse handen kwam, was tevens de (tot nu toe) laatste keer. De Oranje dames deden er nog wel een paar keer een gooi naar: opnieuw tegen Frankrijk (in 1988 tijdens het European Championship), en tweemaal tegen Engeland: in 1990 (weer in Utrecht) en in 1994 (bij Wasps RFC in Londen). Tot een nieuw Nederlands succes kwam het echter niet meer. De rol van Nederland was daarmee echter nog niet uitgespeeld in de 40-jarige geschiedenis van de Utrecht Shield: op de Women's Rugby World Cup van 1998 in Amsterdam verdedigden de Nieuw-Zeelandse rugbydames hun Utrecht Shield met succes in maar liefst vijf wedstrijden, tegen achtereenvolgens: Duitsland, Schotland, Spanje, Engeland en de VS. Nieuw Zeeland verloor de titel uiteindelijk pas drie jaar later aan Engeland.

Als voormalig winnaar van de Utrecht Shield verkeren de Nederlandse dames in goed gezelschap: alleen de rugbydames uit Frankrijk, Engeland, de VS, Nieuw-Zeeland, Ierland, Wales en Italië slaagden er ooit in de titel te bemachtigen, waarbij Engeland (79 keer succesvol in het winnen of behouden van de Utrecht Shield), Nieuw-Zeeland (48 keer succesvol) en Frankrijk (24 keer succesvol) duidelijk vooroplopen. Maar in de prijzenkast van gerenommeerde rugbylanden als Zuid-Afrika, Australië, Schotland, Samoa, Fiji en Argentinië ontbreekt de Utrecht Shield. De Schotse dames kunnen daar als eerste verandering in brengen: op 26 maart a.s. ontvangen zij Engeland, de huidige houdster van de Utrecht Shield, in Edinburgh op een kwartiertje fietsen van Raeburn, waar het allemaal ooit begon. Achteraf dan.

Jan-Julius Bokkepoort

penalty de kans om uit te lopen naar 09-15. 'De laatste fase van de wedstrijd drukten we onze tegenstander in hun 22-meter gebied. Bijna 20 minuten werd er gestreden om dat om te zetten naar een verdiende score... verdiend, maar het was ons niet gegund.' De teleurstelling is groot en niet alleen bij de spelers. Het positieve, aanvallende spel van de jongens levert toch een prijs op. Ze krijgen de Fair Play Cup uitgereikt door de Minister van Sport, maar coach Erik moet in een houtgreep worden genomen om met de troostprijs op de foto te gaan.

FEEST

Terug in het hotel worden de jongens in pak gehesen en gaan ze op uitnodiging volgt dan eindelijk dan de ambassadeur naar de ambtswoning. Geurtsen de fysio herinnert zich nog levendig hoe de stijve butlers raar opkeken van de uitgelaten boel toen de flessen opengingen. 'Op een gegeven moment zag ik zelfs hoe de vrouw van de ambassadeur door twee jongens werd 'bediend' achter een heg. Wie dat waren? Hahaha, dat moet je ze zelf maar vragen.'



Erik krijgt de Fair Play Cup 'overhandigt' door zijn captain

Na het bezoek aan de ambassade is het feest nog niet over. De hele bende gaat met de bus naar de 'Zweedse Wijk', het uitgaanscentrum van Santiago. Peter Lips: 'Om één uur moest iedereen terug zijn, maar tweespelers waren nog in een disco dus ik ging polshoogte nemen. Eén van de jongens was helemaal in de ban van een wilde Latina. "Die ene heeft een piercing in haar mond". 'Dus ik vraag of hij al met haar gezoend had, maar dat durfde hij niet. Om de boel een beetje te bespoedigen vroeg ik aan dat aan meisje "Steek je tong eens uit". Toen ze dat deed pakte ik haar vol op de bek en toen konden we terug naar het hotel. Daar wordt nog verder gevierd en hangen op een gegeven moment zelfs een paar jongens aan het balkon van de 14^e etage. Evengoed krijgt de begeleiding de hele ploeg op tijd in het vliegtuig en zonder problemen komt de ploeg terug in Nederland.

HOE GING HET VERDER?

Doordat Nederland als tweede eindigt in Chili mogen ze het jaar erop samen met Georgië uitkomen in de B Poule. Dat kampioenschap vindt plaats in Frankrijk. Georgië bouwt duidelijk verder op de uitwisseling van spelers naar Frankrijk en wint ook dit toernooi zodat ze promoveren naar

terug in het spelershotel het oor van Back. 'Er ging eerst een flinke slok Johnny Walker in, weet Christopher nog, en toen 4 hechtingen.' Het hotel bevond zich overigens in dezelfde straat als waar de democratisch gekozen president Salvador Allende in 1973 was vermoord.

MEISJES EN POLITIE

Als de jongens terugkomen bij het hotel staan er allemaal meisjes te wachten en gillen het uit als ze de bus uitkomen. Joris van der Braak krijgt het nummer van meisje om naar een feest te gaan. Na het eten zoekt hij buiten een telefooncel op. 'Net toen Maria opnam, lette ik even niet op en wordt mijn portemonnee gejat. Ik er natuurlijk schreeuwend achteraan en na ongeveer één kilometer wordt die gast door de politie klemgereden.' De dief gaat in de kofferbak en Joos op de achterbank mee naar het bureau. 'Het duurde allemaal wat lang en ik kneep hem want ik moest op tijd terug zijn van de coaches. Uiteindelijk terug in hotel wil ik natuurlijk het hele verhaal vertellen verhaal, maar de jongens wilden alleen maar weten of ik Maria had gesproken en we naar dat feest konden. Shit, had ik dat briefje in die telefooncel laten liggen.' Als Joris jaren later bij een reünie trots vertelt dat hij nog brieven van Maria kreeg krijgt hij de lachers op zijn hand, hij blijkt lang niet de enige te zijn.

De jongens zijn nu zo populair dat ze aan jong en oud handtekeningen uitdelen. Een ventje komt met een bal en na de eerste paar handtekeningen worden er al snel piemels en een kamelenzak op gezet.

DE FINALE TEGEN GEORGIE

Op vrijdag 28 maart wordt de finale gespeeld. De tribune zit afgeladen vol, onder de Bobo's is IRB-voorzitter Albert Ferrasse die speciaal uit Argentinië is overgevlogen. De Georgiërs zijn enorm en sommigen hebben een volgroeide baard, maar Erik heeft vertrouwen in zijn voorwaartsen die in de aanloop van het toernooi onder handen zijn genomen door Marcel Eman (HRC) en George de Vries (AAC). Eén van hun tegenstanders is Nodar Angouladze. Hij was dat jaar in Amsterdam gaan studeren en speelde onder Hengeveld bij ARC. Georgië was net begonnen met het onderbrengen van hun talenten in Frankrijk en zou daar al snel de vruchten van plukken. De 'Lelo's hebben hun twee wedstrijden van Bulgarije (57-12) en Brazilië (39-0) gewonnen dus het publiek gaat er goed voor zitten. In een pittige 32 graden Celsius gaat de wedstrijd van start. En Georgië heeft er zin in! Al na een paar minuten weten ze te scoren, niet lang daarna gevolgd door een ongelukkige interceptie-try na een veelbelovende aanval van Oranje. Waar Oranje tot dan toe dominant in de voorwaartsen was moeten ze het vooral op conditie afleggen tegen de Georgiërs die vooral in het losse werk de baas zijn. Marlon 't Hart stond bruin te bakken op de wing. 'De bal ging maar een paar keer de lijn in en Georgië zette veel druk, dus dat leverde weer de nodige knock on's op.' Net voor rust weet Sander iets terug te doen, ruststand 03-12.

De tweede helft zou voor ons worden weet Sander nog. 'We waren technisch beter en gingen fel van start. Ik trapte twee penalty's raak en het verschil was maar drie punten.' Georgië reageerde sporadisch, maar kreeg toch via een



'Play On' (2010) is gemaakt door twee voormalige rugbyers: de Amerikanen Dave Story en Al Dekin. Dekin was zelfs captain van het USA 7's team. Best veelbelovende 'credentials'. Maar tijdens het kijken van 'Play On' bekruipt je het gevoel dat de heren meer kaas gegeten hebben van rugbyen dan van films maken..

Het verhaal: de jonge Schotse rugbyer Keir Kilgour is een arrogante fly-half met een vadercomplex. Zijn ouweheer is een bikkelharde, voormalig Schots rugby-international, die sinds een winnende try tegen Engeland is verheven tot volksheld. Kilgour senior heeft niet veel op met het soort speler dat zijn zoon is: de stereotype fly-half die na de wedstrijd met smetteloos tenue van het veld stapt. Keirs grote wapen is zijn feilloze traptechniek. Iets anders dan kicken zien we hem aanvankelijk eigenlijk niet doen. In zijn



drang om uit de schaduw van zijn beroemde vader te stappen, is hij erop gebrand om het recordaantal kicks in de competitie te verbreken. Uiteindelijk lukt het hem, maar daardoor verliest zijn team de wedstrijd. Op slag *persona non grata* geworden in zijn woonplaats, besluit Keir om zijn geluk te beproeven in Amerika. Geen profteam zoals hij gewend is, maar een bonte verzameling goedwillende prutsers die in Nederland zelfs nog uit de 4^e Klasse zouden degraderen.

Dit is meteen ook het aantrekkelijkste element in de film: het gevoel en de sfeer van amateurrugby op het laagste niveau; de trainingen en zelfs wedstrijden op lullige groenstroken in het park, de verplichte bijdrage aan de teampot, de vale vormeloze shirts die telkens door een van de spelers worden gewassen; maar ook: de kameraadschap op het veld en naderhand in het café, het samen strijden voor glorie of ondergang, het voor elkaar door het vuur gaan van gepassioneerde mannen op leeftijd en/of met overgewicht.

Gaandeweg groeit het zelfinzicht bij de hooghartige jonge fly-half. De smetteloze kicking 10 verandert langzaam in een tackelende teamspeler. Tijdens een trip van het team in Schotland wordt zijn transformatie echter op de proef gesteld, als vertegenwoordigers van Bath Rugby zich melden. Play On is alleen te kijken via <https://www.vimeo/ondemand>

DE SMELLY SHOULDER

Rugbyers zijn excentriek, rugbyers zijn bijzonder, rugbyers zijn een volk apart. We zijn heel accepterend. Vaak is dat iets positiefs. Het levert allerlei leuke dingen op, zoals dit pleekrantje bijvoorbeeld. Maar wij rugbyers zijn ook een beetje een smerig volk. Fysiek smerig soms. Ze stinken regelmatig. En ook hier zijn we helaas heel accepterend. Dat brengt mij bij de *smelly shoulder*.

De *smelly shoulder* is lokaal een begrip. Breng je het op in de rugbygroepswhatsapp krijg je de volgende reacties:

‘Moet dit nou jongens?’

‘Donkere herinneringen.’

‘Ik zat net te eten.’

Wellicht is de terminologie niet bij iedereen bekend, maar het concept kent iedere voorwaartse. Helaas. Ik zal het beeld even schetsen. Zondagochtend in de 4^e klasse. Noord, Zuid, Oost of West. Maakt niet uit. De meeste lijven stinken wat naar alcohol, de props stinken net wat meer. Na 3 minuten in de wedstrijd is er al een scrum. Jij staat op de 2^e rij, net achter die net-niet-heel-fitte prop. Er hangt altijd een penetrant luchtje om hem (of haar, laten we vooropstellen dat dit net zo goed over vrouwen kan gaan), maar je kan het niet helemaal plaatsen. Als de bal weg is vouwen de lichamen uit elkaar en jij blijft achter. Met een stinkende schouder.

Je bent zojuist slachtoffer geworden van de *smelly shoulder*. Dat penetrante luchtje? Het blijkt dat de niet zo fitte prop ook niet zo op de hygiëne gesteld is. Armen te kort of reet te dik, zeg het maar. Het is alleen een feit dat er minder goed geveegd wordt dan je zou willen. En je moet 77 minuten. En we zijn in de 4^e klasse, dus er is zeker geen wissel voor de prop of jezelf. Elke scrum is het de kop omlaag en doorzetten. En daarna goed wassen. Je kan er weinig aan doen. Je moet als 2^e rijer maar leven met de *smelly shoulder*.

Ik wil graag een lans breken voor alle spelers die dit met regelmaat ondergaan. Het is zwaar, maar jullie doen het goed heren en dames. Blijf dit volhouden. En knik af en toe is naar de 2^e rijer van de tegenpartij, hij weet waarschijnlijk wat je doormaakt.

Was getekend,
Een 2^e rijer uit de 4^e klasse

Gezellig samen lezen?
Neem als club een
staffelabonnement

5 Exemplaren
4x per jaar
€35,-

10 Exemplaren
4x per jaar
€50,-

25 JAAR TERUG, JEUGD WK CHILI 1997 (DEEL 2)

In nummer 5 van Bier, Bloed & Modder las je het eerste deel over het Nederlandse Onder 18 team dat in maart 1997 naar Chili afreisde voor het WK in de C-Poule in Chili. We pakken het verhaal op met de tweede wedstrijd.

NEDERLAND - KROATIE

Daags na het uitstapje naar Valpariso staat op 26 maart de tweede wedstrijd op het programma met wederom een fysieke tegenstander van de Balkan; Kroatië. Coaches Erik Hengeveld en Gerrit Dekker weten dat de jongens er meer dan klaar voor zijn en kijken met vertrouwen de aftrap tegemoet.

De spelers zijn nu aan de hoogte en de warmte gewend en ook het fysieke rugby van de Oost-Europeanen. Alex Vlieland, de tweede-center van het Goese Tovaal scoort in de 7^e minuut de eerste try en al snel weet ook HRC-prop Christopher Back de bal over de goallijn te drukken na een perfecte rolling maul. Een rake penalty aan beide kanten, Sander van der Loos voor Nederland, zorgt voor een ruststand van 15-3.

De Kroaten geven eigenlijk alle ballen aan twee spelers weet Alex Kuipers nog. ‘Barro en ik tackelden die gasten uit de wedstrijd.’ De tweede helft is Nederland heer en meester maar de ruime overwinning komt niet zonder kleerscheuren tot stand. Jeffrey Kellerman gaat na een knietje tegen zijn hoofd tijdens een ruck knock out. En terwijl hij langzaam bijkomt zweet de staf niet alleen van het warme weer, Kellerman is eigenlijk de enige hooker in het team. Gelukkig kan de HRC ‘er verder. Slechter loopt het af voor zijn clubgenoot Back. Die gaat na een break naar de grond, wil de bal beschermen, maar de Kroaten lopen letterlijk over hem heen en hij blijft liggen met een half afgescheurd oor. Voor hem zit het toernooi erop.



Backie en zijn oor

Try’s van Westerman, Bicker, Kessler en twee van de rappe winger ‘t Hart en kicks van Van der Loos bezegelen de 39-3 overwinning ondanks behoorlijk hinderlijke afleiding. Gideon Devilee: ‘Tijdens Kroatië zat er een supporter met hetzelfde fluitje als de referee op tribune waardoor er een paar keer best wel verwarring was.

Met de tweede overwinning op zak is de finale bereikt en is het tijd voor feest maar eerst moet teamarts Bicker nog aan het werk. De vader van Estienne, onder wiens leiding als NRB-voorzitter het Nationaal Rugby Centrum in Amsterdam later dat jaar zal worden opgeleverd, behandelt